

متن پرسش

با سلام و احترام: یک نکته ای که جدیداً متوجه شدم، این است که، اگر بین خواب و خواندن نماز و انجام عبادت مخیر شوم، خواب را ترجیح می‌دهم. اگر در جایگاه امام حسین (ع) بودم، و بین یک روز شهادت زودتر و یک روز عبادت مخیر می‌شدم، تعجیل بنده در شهادت بود. سخت است در این دنیا بودن، و هرچند عبادت شیرینش می‌کند، ولی شاید چون حین عبادت من را می‌بینم ولی حین خواب هیچ نمی‌بینم. بعضاً وقت سحر و برای نماز صبح، بیدار می‌شوم، به شکلی که خوابم نمی‌برد، ولی دوست دارم بخوابم. هرچند دوست دارم بیدار شوم و حس و حال سحر را درک کنم ولی ترجیحم خواب است. بیشتر بخاطر اینکه، خواب برادر مرگ است، با خواب خودم را فراموش می‌کنم، ولی در نماز من حضور دارم. در حالیکه حین عبادت لذت می‌برم، ولی با توجه به شرایط فعلی بنده خواب خوشایند تر از نماز است. باید چه کنم که از این فرصتها استفاده کنم و با این حال از دست ندهم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال انسان چه در خواب و چه در بیداری نزد خود حاضر است منتها در خواب، تنها در اختیار ملکات خود می‌باشد بدون آن‌که بتواند اراده جدیدی داشته باشد. ولی در بیداری همواره می‌تواند راه‌های نرفته را در مسیر سلوک الی الله طی کند و از این جهت، بیداری و زندگی در دنیا فرصتی است تا بر تعالی خود بیفزاید تا در خواب و مرگ از آن اراده‌ها به صورت ملکات برتر بهره‌مند شود. موفق باشید